

RIHARD VAGNER

parsifal: prelude to act 1

nokti vetra
mrtvac su koji se pruža
u meni, bučna
pisaća mašina na kojoj je „a“ pokvareno

odustao sam od reči bogova
proroka koji će napisati svoju knjigu
stvorio sam iz napuštene senke

oktobar je mesec nespokojnih
poništene karte, požuteli peškiri,
samačke kuće koje mirišu na slabine, žirafa
koja se obesila o ulazna vrata studenskog
doma, činovnički leševi
i istanbul
neko pleše na plaži još od jula

jasno je iz netaknutog slova „s“ na tvojoj tastaturi
da si me zaboravila

ROBERT ŠUMAN

symphony no. 4 in d minor, op.120, II. romanza andante

svoje polomljene delove
skuplja jedan kip
ispod limunovog drveta

vlažnosti prvog poljupca
još uvek se sećaju njegove usne

dok se peščane žene
rasipaju na vetru
psovku svega što je odloženo
u meni osećaju

ko poslednji umre neka se sam zavije u pokrov
niko više nije ostao

noć baca kamen na prozorska okna i beži
u jednom potkrovlju koje gleda na ostrvo sedef¹
dovršiti napola izgorela pisma
moje prokletstvo je

odmah nakon akrobata, dresera majmuna,
verglasha, lice mi se samo izbrisalo iz vremena

zatim su se pojavila deca demona
licima okrenutim ka severu, zaboravljenih imena,
na njihovim telima šminkom skriveni tragovi autopsije

okrenute naopačke u pakao gledaju njihove oči

---

¹ Jedno od devet Prinčevskih ostrva u Istanbulu. (*Prim. prev.*)

TOMAZO ALBINONI

concerto in oboe in b flat major – adagio

dali su mi u naručje jednu zvezdu
koja je počela da se gasi

moje oči utrapili su jednoj breskvi
tanana opna u svemu što pogledam

hodao sam stazama, bulke,
perunike, tragovi potkovića, dve, tri kolibe,
oni koji svog mrtvacu nose pokraj sebe

mogao bih da se zakunem
na prethodnom račvanju
da sam se pozdravio sa bogom

kada pozovu moje ime
još neko se okreće samoći
koracima hromog konja

preklinjem da me ubiju
ne čuju

MANOS HADŽIDAKIS

ionian suite, II sarabande, IV movement

dok deca jednu plavu metlu
pokušavaju da puste da leti na plaži
shvataju da je ljubav
sve ono što ne mogu da opišu

jedna žena daje riblje glave koje prebire
mačkama u glinenoj činiji

u snu priča
dete koje je ritnulo jorgan

martovski vetar nea peramosa
psovke mrtvih grčkih mornara
nosi u svom fijukanju

kad god vidim neko ostrvo
čvrsto zažmurim

GABRIJEL FORE

élégie

poprimili smo oblik
tegle iz koje smo izašli
kako čovek liči na neki cilindar
tako

zamisli, imamo lice, dišemo,
ali smo goli čak i u slojevima odeće

rodi se više!
svima je dosadilo čekanje
predviđanje na šta ćeš ličiti
napetost zbog prve reči
rodi se više – rodi, iz mene

dok se strast nakon jednog sna
pritajila u sobi: bojice,
šnale, majušne makaze,
papiri u boji, belo jedro

dok noćni đavoli sve sakrivaju

GUSTAV MALER

symphony no 1 'titan' III feierlich und gemessen, ohne zu schleppen

rođeno istog dana kad i ti
drvo topole
moja vrata zasulo je svojim semenom

„kad god vodimo ljubav jesen i ja“ kaže
„mrtve golubove
ostavlja na moje grane“

istina je da čezneš za osećajem hladnoće
na svojoj nozi koja viri ispod jorgana
svakog jutra jedan beleg opekotine

čim ustaneš sa mesta na kom sediš
prate te
tvoja spavačica, papuče, donji veš
i tvoje telo
jednog po jednog oslobađaš se svega
dok ulaziš u baštu

tvoja je smrt crna mačka
posmatra sve što radiš
kroz ključaonicu

BALTUS

razgovaram sa decom koja nose kovčeg
pokraj jednog zelenog puta
da li su anđeli muškog roda

koza zaljubljena u drvo pomorandže
selo je davno napustila
sa koferom od sopstvene kože

kad zazvone podnevna zvona
slanom vodom peru devojke svoje ženskosti
i suše ih i kače na konopac da budu poljubljene

dva skeleta koja vode ljubav
na rendgenu u doktorovoj ruci
„zaboravljamo da smo samo gomila kostiju”

vodom koja curi sa tvojih prepona peru se
trešnje, plima i oseka tvog tela u krevetu
jedan jedrenjak, nažalost, ostao je na otvorenom moru u oluji

započeo sam svaki posao koji sam završio ali
nisam mogao da završim mnogo toga što sam započeo
pređenje niti, sanjanje, vođenje ljubavi...

poljubio sam usne koje si mi ponudila i
trešnje koje su ostale na tanjiru pojeo sam

KLIMT

pokisnuo sam na svojoj kiši dok sam dolazio
za šta god se uhvatim paramparčad
usne samo upamtim
devojke, čak i da joj je lepo lice

ožiljke na tvojoj koži bih skupljao
u jesen, dok si imala cveće kojeg se nisam nagledao
na glavi umesto kose
šapnuo sam tvoje ime: meduza!

troimene ulice, prazni ormani, mirna kuća
moje ime su saznala, ponavljaju četiri anđela
jedna draga, tri mačke: po,² beatriče i orfej
ako jedan od njih dođe drugi ne dolazi iz nekog razloga

odakle god da pogledam, rasparčane slike
zakasnio sam kući, samoća čeka

---

² Edgar Alan Po. (*Prim. prev.*)

KIRIKO

gledam geranijume i razgovaram
sa oblakom koji ne liči na oblak
u uvojcima kovrdžave kose
jedne žene koja je starija nego što se čini

kakvo leto: rasplakalo kapute u ormanima
i ogadilo mačkama njihove dlake
narove voli, hortenzije i lokvanje
„idem u svako mesto u čijem imenu ima leto“ kaže
lasta na putu za jug, na pauzi za kafu

ispred mog spomenika, jutros
pred vratima ostavljen, sličan meni prilično
bezazlen i tih... puzeći preda mnom
ćuti leptir, šaren

slomljene satove konačno sam napustio, mogu da idu
kuda žele, i žene neučtive prema letu
tako sam sve teskobe, jadikovke, daljine
našavši jedno mesto u sebi smestio

ono što je ostalo od mene podelio sam sa ludima

DIRER

moji mrtvi koje nisam mogao da sahranim
u torbi pod miškom mi
svoje lice sam sakrio do sudnjeg dana

prolaznicima pokazujem svoje srce
vadeći ga u čvrsto stisnutim šakama
cele godine se skrivam, iako znam da će nestati,
u setu koja će otići daleko zajedno sa prolećem

da li ste od onih kojima nedostaje kiša
na krovovima kuća sa tornjevima kap kap
jedne puste ulice istočne evrope

u meni se stvorilo brdo od bola i moja spoljašnost
ne mari ni za šta
oči slepog kao što ignoriše

oprostio sam sebi
tobože je veoma bitno da čovek sam sebi oprosti

REMBRANT

svetlost koja dopire između drveća
plava i mirna, zabavlja se u kosi
devojke plave kose koje se vraća sa vode

kao beba isus bio je glas
prognanog viteza
koji je pevao pesmu na obali reke

strast koja podigne lava sa mesta na kom leži
i nagoni ga da napadne gazelu
kreće se od moje kože ka mojim venama noću

ustani sa mesta na kom ležiš i vrati se
mestu na kom si umro, mnogo puta se boji
tako nečega čovek ako je mlad

ili zaspi ponovo u materici
otpadnu cvetovi nara kada se protresu
u bradavičastom nosu prolazan miris

da li si nekada skinuo svoje telo sa duše i bacio ga
dok ti se pred očima skida kurva
u sećanju ti devojke i miris trave koje si zakopao u vremenu

da li si ikada zaspao i odmah se probudio?

SISLI

lepim otpale listove cveta
s tugom, pa i umrle smatraju porodicom
oni kojima nije ostao niko da ih zagrlj

znaju oni koji se skrivaju u senku mermernih stubova
umesto pod drvo dok sunce zalazi
blizu je pucanje niti kojima su vezani za život

dobro znam, tišina se brusi u plavoj šumi
dok golub krilima učvršćuje svoju lepotu;
prazne kutije za igračke, igre zvukova...

trenutke iz zima bez snega koje pamtim
šaljem tebi, detence, mnogo si se umorio
od desete godine do trideset i pete koliko putovanja

oprosti mi, nemi su gospodar svih knjiga

umetnuo sam svoje lice u jedan nevidljiv portret

ponovio sam svoj poslednji oprošteni greh

*(Sa turskog prevela **Ana Kilic**)*